

LOUIS - JEAN - FINOT

ΟΙ ΚΕΡΑΝΤΕΚ

—Μαριάννα, κοίτα λοιπόν τι κόσμος πού τρέχει στην πλατεία.

—Θά κοντεύει ο σπερνός.

—Μάτια μου ! Δέ χτύπησε ακόμα δύο. Κάτι λείο γού θά τρέχει.

—Τί; τί πράμα; Έσύ όλα μαύρα τὰ βλέπεις.

—Χωρίς αμφιβολία, ἐσὶ δὲ θά στενοχωρηθεῖς διόλου.

—Σὲ τί θά χρησίμευεν ἡ στενοχώρια μου;

—Ἄν ὅλος ὁ κόσμος σκέφτονταν σὰν ἐσένα...

—Λοιπόν, θάταν πρὸ εὐτυχισμένος. Μπᾶ! ὁ Νοὲλ ἔρχεται τρέχοντας. Θά μάθουμε ἀπ' αὐτὸν τί τρέχει.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀπτότομα καὶ ὁ μικρὸς μπαίνει μέσα.

—Μμ, κόλλησαν ἓνα χαρτί στη δημαρχία καὶ ὅλος ὁ κόσμος τρέχει ἐκεῖ νὰν τὸ διαβάσει.

—Τί τοιχοκόλλησαν;

—Μπᾶ, ζήτησα νὰ μοῦ τὸ διαβάσουν καὶ κανεὶς δὲν ἤθελε.

—Γιατί;

—Μοῦ εἶπαν πὺς εἶμαι ἀκόμα πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ μαθαίνω όλα αὐτά. Κ' ἔπειτα, δὲν ξέρω, μὰ θάνα καὶ ὅλο ἀσκημο νέο, γιατί ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη ἔλαιγε μ' ὅλη τὴν καρδιά της.

—Θέ μου, ἀκόμα λύπες.... Βλέπεις, Μαριάννα, πὺς εἶχα δίκιο σὰν ἔλεγα πὺς κάτι κακὸ θά τρέχει; Ὦ, Παναγιά μου, βόηθα νὰ μὴ συνέβηκε τίποτα στοὺς δικούς μας. Ἰωάννα, πάρε τὴν μπέρτα σου καὶ πᾶμε νὰ δοῦμε.

—Μὴν τρομάζεις δά... Εἶμαι βέβαιη πὺς δὲ θά ναι τίποτα σπουδαῖο.

—Ἄπ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί.

Οἱ δύο γυναῖκες περπατοῦνε γλήγορα. Στὶς πιασὲς τῶν σπιτιῶν τοὺς οἱ γερόντισσες συζητοῦν καὶ ρωτοῦνε. Καμιά πληροφορία δὲν μπορεῖ νὰ σῆσει τὴ μεγάλη ἀγωνία τοὺς.

Στὴν πλατεία διάφοροι ὄμιλοι συζητοῦνε μεγαλόφωνα. Μερικὲς λέξεις φτάνουνε στ' αὐτιά τῶν δύο γυναικῶν. «Θωρηχτὸ... τορπιλισμένο... βυθισμένο...»

—Ἀκούς; ἓνα βατῶρι βυθίστηκε.

Πλησιάζουνε. Στὴν παρουσία τοὺς σιωπὴ ἀπλώνεται. Μερικὲς μάλιστα κεφαλὲς στρέφονται ἄλλοι... Ὁ δάσκαλος, σκεπτικός, τηρεῖ τὰ παπούτσια του.

—Κύριε Κερβόρ, ἤρθαμε νὰ μάθουμε... Δὲ συνέβηκε τοῖςλάχιστο δυστύχημα;

—Ἄ, φτωχή, ὁ Θεὸς νὰν τοὺς σώσει....

—Τί τρέχει λοιπόν;

—Πηγαίνετε νὰ δῆτε τὸ τηλεγράφημα· τόχον τοιχοκλήσει στη δημαρχία.

Ἀπομακρύνονται μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά καὶ ὁ δάσκαλος λείπει.

—Μοῦ εἶταν ἀδύνατο, δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τοὺς τὸ πῶ....

Ἀνεβαίνουν τὰ σκαλιά τῆς δημαρχίας· οἱ ἄντρες δὲν παραμεροῖζον γιὰ νὰν τοὺς κάνουν τόπο. Ἀπεναντίας νομίζει κανεὶς πὺς μαζώνονται σὰ νὰ μὴ θέλουνε ν' ἀφίσουν τίς δύο γυναῖκες νὰ διαβάσουν ἀλλὰ ἐκεῖνε μὲ σκουπιτὰς φτάνουν κοντὰ στὴν πόρτα.

Ἡ εἶδηση εἶναι καὶ... Ἄξαφνα μιὰ στρογγυλιά, πού τὴν ἀκολουθεῖ μιὰ ἄλλη δυνατότερη:

—Ὑβε μου!

—Φραγκίσκε μου!

Ρίχνεται ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς ἄλλης καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ τοὺς ἀνακατώνουνται, δυναμώνουν καὶ καταπαύουν. Τὶς περικυκλώνουν, τίς πιάνουν, τίς παρηγοροῦν.

—Ἐμπρός, κουράγιο...

—Κάθε ἐλπίδα δὲ χάθηκε....

—Ξαναδιαβάστε τὸ τηλεγράφημα: «Στὸ λιμάνι τῆς Μάλτας τορπιλλίστηκε τὸ θωρηχτὸ Μπαϊτάρ. Μέρος τοῦ πληρώματος σώθηκε». Αἱ, λοιπόν, ποῖος ξέρει ἂν οἱ ναῦτες σας δὲν εἶναι στὴ ζωὴ;

Ἄλλα κείνες δὲν ἀκοῦνε. Κρύβοντας τὰ μάτια τοὺς τὰ πλημμυρισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα μὲ τὰ χέρια τοὺς καὶ ἡ μιὰ στηριγμένη πᾶνου στὴν ἄλλη, ξανακατεβαίνουν. Ὁ ἐφημέριος τίς συνοδεύει.

—Ἐμπρός, λέγει, κουράγιο.... Συγχάστε λίγο, παιδιὰ μου... Γιατὶ νὰτελιζέστε ἐτσι, ἀφοῦ ἀκόμα δὲν ξέρετε τίποτα;

—Ἄ, κύριε ἐφημέριε, ξέρομε πολὺ καλὰ τὸ δυστύχημα.

—Ὅχι δά, λίγη ὑπομονή. Αὔριο ἢ μεθαύριο τὸ πολὺ θάξομε τὰ ὀνόματα τῶν σωσμένων καὶ θά φημιστήσετε τὸ Θεό.

—Μακάρι, Θεέ μου.

—Παρακαλέστε τὸν Παντοδύναμο...

Μέσα σφὸ σκοτεινὸ δωμάτιο καὶ μπρὸς στὴν ξύλινη εἰκόνα τῆς Παναγίας, πού ἓνα κεράκι τὴ φωτίζει, οἱ δύο γυναῖκες καὶ τὸ παιδάκι παρακαλοῦνε θερμὰ...

Ἄξαφνα ἀκούγονται κλάματα ἀπὸ τὴν κούνια τοῦ βάθους· οἱ δύο μητέρες σηκώνονται καὶ τρέχουνε νὰ συγχάσουν τὸ μωρό. Σκύβουν ἀπὸ πᾶνω ἀπὸ τὴ μικρὴ κούνια, χαϊδεύουν, κοινοῦλῶνουν τὸ ξεσκέπαστο παιδάκι. Τὰ κεφάλια τοὺς ἀκουμποῦν τῶνα στᾶλλο καὶ τὰ δάκρυά τοὺς ἐνώνουνται· λένε τὴν ἀπελπισία τοὺς καὶ τὸ νόημα τῶν ἀγαπημένων τοὺς ἀκούγεται ἀδιάκοπα μέσα στοὺς θρήνους τοὺς. Ἀλλὰ ἡ Μαριάννα, πρὸ γενναία, πρὸ λογικὴ ἀκόμα, λείπει:

—Ἐμπρός Ἰωάννα, πρέπει νὰ πλαγιάσουμε. Πρέπει νάμιαστε θαρραλέες, γιατί ποὺς ξέρει ἂν ὁ Θεὸς δὲ μᾶς τοὺς ξαναφέρει.... Πήγαινε στὸ κρεβάτι· ἔχεις ἔσση. Δὲν πρέπει καὶ ν' ἀρρωστήσουμε.... Ποὺς θά περιποιέται τὰ μικρά;

—Τί ὠφελεῖ πού εἵμαστε στὴ ζωὴ; καλύτερα νὰ πεθάνουμε.

—Κοντομάρες λές, καμμένη. Κοίτα καὶ μένα· ὁ ἄντρας μου ἴσως νὰ χάθηκε, ἀλλὰ ἐλπίζω. Κάνε καὶ σὺ ἔτσι. Γιὰ θυμῆσου τὸν πρῶτο χρόνο πού παντρευτήκαμε, σὰ δὲ γυρίζανε ἀπὸ τὴ Νέα-Γῆ; εἶχα δίκιο τότε νὰ μὴν ἀπελπίζουμαι....

—Μοῦ κάνεις καλὸ μὲ τὰ λόγια σου, μὰ δὲν ἀντέχω πιά. Κράτα με....

Καὶ ἡ Μαριάννα φέρνει τὴν Ἰωάννα ὡς τὸ κρεβάτι, τὴν ξεντώνει, τὴν πλαγιάζει καὶ σὲ λίγο πᾶει καὶ αὐτὴ κοντὰ της, καὶ οἱ δύο, τὴ μαύρη νύχτα, κλαῖνε καὶ παρακαλοῦν.

—Χτύπησαν τὴν πόρτα;

—Ἰσως. Ἀπὸ χτὲς οὔτε βλέπω, οὔτε ἀκούω.

—Καμένη 'Ιωάννα! Πάω ν' ανοίξω... 'Ιωάννα, είναι ο κύριος Δήμαρχος.

Ο δήμαρχος μπαίνει μέσα, προχωρεί, στριφογυρίζοντας το καπέλο του μέσα στ' αδέξια χέρια του με άμνηχανία, ξεροθήχει και προσπαθεί νά μιλήσει. Η Μαριάννα, τέλος πάντων, ανοίγει την κουβέντα :

—Α, κύριε δήμαρχε, από χτές είμαστε άνω-κάτω. Η 'Ιωάννα δέν παύει νά κλαίει κ' ἐγώ τὸ ἴδιο... Συλλογιστήτε τὸ τί θ' ἀπογίνουμε ἂν ἐχάσαμε τοὺς ἄντρες μας... Μ' ὅλα ταῦτα ἐγὼ ἐλπίζω ἀκόμα, κύριε Γκοῦλ... Λένε πὼς πολλοὶ σόθηκαν. Ἀλήθεια ;

—Μὰ βέβαια, γι αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἦρθα. Ἔφτασε ἓνα τηλεγράφημα στὸ «Μηνύτορα» πὸν λέει πὼς σόθηκαν τ' ὀλιγότερο διακόσιοι.

—Διακόσιοι! Ἀκούς 'Ιωάννα; οἱ σωσμένοι εἶναι διακόσιοι. Ποιὺς ξέρεi ἂν κ' οἱ δικοὶ μας... :

—Μακάρι !

—Ἐλάτε, πάντα, τ' ἀπόγεμα στὴ δημαρχία. Χωρὶς ἄλλο θάχουμε τὰ ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα.

—Ὅλη μέρα ἐκλαιγαν.

Τὸ βράδι ὅλοι ἔχουν τρέξει στὴ δημαρχία. Ἀπὸ τὴ νομαρχία τῆς Βρέστης μόλις φτάσανε τὰ νέα. Ἄλλο δέν ἀκούγεται μέσα στὸν κόσμο παρὰ κλάματα καὶ προσευχές. Τέλος ὁ δάσκαλος φαίνεται μ' ἓνα χαρτί στὸ χέρι :

—Ὅλοι μου, τοὺς λέει, δόξα στὸ Θεό, ἡ λίστα τῶν σωθέντων δέν εἶναι τελειωμένη, κι ὅμως περιέχει πολλὰ ὀνόματα ἀπὸ τοὺς συντοπίτες μας. Ἐστὶ Ὑδόννη, σίχασε, θὰ ξαναβδεῖς τὸν ἀρραβωνιαστικό σου, ξεμάρχαρε κι ὅλας στὴν Ἰταλία...

Μιά μεγάλη φωνὴ γεμάτη ἀπὸ χαρὰ κι ἀγάπη ἀντήχησε.

—Καὶ σύ, κυρὰ Καλὴ, σὲ λίγο θὰ φιλήσεις τὸ Γιάννη σου. Εἶναι κι αὐτὸς στὴν Ἰταλία. Καὶ ὁ Κεραντέκ σόθηκε.

Οἱ δύο νύφες οἰχθύνονται ἢ μιὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς ἄλλης καὶ φιλοῦνται.

—Βλέπεις, δὲ σ' ἔπα, φωνάζει ἡ Μαριάννα... Μὰ τί ἔχεις ;

Ἡ ἔκφραση τῆς 'Ιωάννας ἄλλαξε ὀλοσδιόλου. Ἐνῶ εἶδος ἀγωνίας σάν καὶ πρῶτα ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό της.

Γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ δασκάλου :

—Κύριε Κερβόρ, μὰ εἶναι κ' οἱ δύο Κεραντέκ; ὁ 'Υβ καὶ ὁ Φραγκίσκος ὁ ἄντρας τῆς Μαριάννας ;

Κοιτάζει τὸ χαρτί του κι ἀμφιβάλλει.

—Ναὶ, δηλαδὴ... νομίζω... Ἐδῶ εἶναι γραμμένο Κεραντέκ.

—Μὰ ποιὸς ;

—Δὲν ξέρω. Δὲν ἔχουν κανενὸς τὸ ὄνομα.

—Ὅποτε γι αὐτούς; Περιέργο! Εἶναι δύο ἀδερφοί, τὸ ξέρετε. Λοιπὸν ὤφειλαν νὰ ποῦνε ποιὸς.

Οἱ δύο γυναῖκες καταβλημένες σωπαίνουν. Ἡ Μαριάννα, πὸν τοῦ κάκου προσπαθεῖ νὰ φανεῖ ἡρεμῆ λένε :

—Γιατὶ νὰμφιβάλλουμε· βέβαια πὼς κ' οἱ δύο σόθηκαν. Τὸν ξέρω γὼ τὸ Φραγκίσκο μου ποτὲ δὲ θ' ἄφινε τὸν ἀδερφό του στὸν κίντυνο. Θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνει μαζὶ του. Ὁ 'Υβ, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ ἴδιο πάλι θέβαινε...

—Δὲν εἶναι βέβαιο. Ὁ 'Υβ εἶναι πάνω στὴ γέφυρα κι ὁ Φραγκίσκος στὶς μηχανές... Ποιὸς ξέρεi ἂν πρόφτασαν ν' ἀνέβουν αὐτοί...

— Ποιοὶ αὐτοί ;

—Ἐκεῖνοι πὸν ἦταν κάτω.

Ἡ Μαριάννα κατάλαβε καὶ σάπασε· ἔπειτα :

—Τουλάχιστο ὁ δικός σου νὰ μὴ βρίσκονταν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ σκοπὸς πάνου στὸ κατάρτι. Γιατὶ νὰ πέσει κανεὶς ἀπὸ τόσο ψηλά στὴ θάλασσα μπορεῖ καὶ νὰ σκοτωθεῖ.

Ἡ λύπη δέν τις ἐνώνει πιά τὸ ἐναντίο τις χωρίζει. Ὁ ἐφημέριος κατάλαβε τὸ δράμα πὸν παίζονταν μέσα τους τόσο τρομερὸ καὶ τόσο ταραχώδικο σάν καὶ τὸ δράμα τῆς θάλασσας.

—Ἐλπίζετε πάντοτε κ' οἱ δύο σας. Ὅποτε ἢ μὰ, ὅποτε ἢ ἄλλη ν' ἀπελπίζεται. Ἴσως σὲ λίγο νὰ χαρῖτε διπλὴ χαρὰ. Εἰστε μιὰ οἰκογένεια, ἔχετε τὸ ἴδιο ὄνομα κι ὁ θάνατος τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δύο, ὅποιουδῆποτε, θὰ σᾶς εἶναι πολλὸ σκληρὸς.

—Ἀλλὰ ὁ Φραγκίσκος μου...

—Καὶ ὁ 'Υβ μου...

Γυρίζουν στίτι τους κάθε μιὰ τριγυρισμένη ἀπὸ γυναῖκες, γέρους ναῖτες, παιδιά. Κι ὁ μπάρμπα Γκαλίκ, πὸν εἶχε χάσει πολλοὺς δικούς του στὴ θάλασσα, μουρμουρίζει νιώθοντας τὴ φοβὴ :

—Α, σκύλλα θάλασσα, θάλασσα κακούργα !

Νὰ τις πάλι στὴ σκοτεινὴ τους κάμαρη. Τὸ κεράκι ἀκόμα καίει μπρὸς στὴν Παναγία. Κ' οἱ δύο προσεῖχονται, μὲ χαμηλὴ ὅμως τώρα φωνὴ καὶ κάθε μιὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Καὶ μέσα στὴν προσευχὴ τους, τὴν εὐλοθέστατη, ἓνα φριχτὸ αἶσθημα γλυστοῦ. Κάθε μιὰ τους εἴχεται τὸ θάνατο τοῦ γαμπροῦ της ἀφοῦ ἓνας καὶ μόνο Κεραντέκ εἶχε σωθεῖ... Κι ὅταν σηκώνονται, ἀποφεύγουν νὰ κοιταχτοῦν. Ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀγκαλιάζει τὴ μικρὴ στὴν κούνια της.

—Ἀραγε ἔχει ἀκόμα τὸν πατέρα της ;

Ἡ ἐρώτηση ἔγινε μουρμουριστὰ κ' ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησης.

Ἀργά, παράμερα, ξεπνύνονται, θορυβημένες.

—Ἀρκεῖ νὰ γυρίσει.

—Ποιὸς; ὁ δικός σου;

—Ὁχι, κ' οἱ δύο !

Κ' οἱ δύο νιώθουν τὸ ψεύτικο τῆς ἀπάντησης, γιατί κ' οἱ δύο τους μιὰ σκέψη κάνουν : ὅτι ἓνας μόνον Κεραντέκ εἶχε σωθεῖ.

Χτυποῦν. Καμιά δὲ σηκώνεται. Γίνεται ἀνυπόμονος κείνος πὸν χτυπᾷ.

—Τηλεγράφημα.

Ἀνοίγουν γλήγορα. Κ' οἱ δύο τους κοιτᾶουν τὸ μιλὲ χαρτί χωρὶς νὰ τολμοῦνε νὰ τ' ἀποσφραγίσουν.

—Γιὰ ποιάν; ρωτᾷ ἡ Μαριάννα.

—Δὲν ξέρω, στ' ὄνομά σας εἶναι.

Διστάζουν· ἔπειτα ἡ 'Ιωάννα, ἀργά, μὲ τρεμάμενα δάχτυλα τ' ἀνοίγει... Κοιτάζει συγχρόνως τὴν ἄλλη. Καὶ μὲς στὸ βλέμμα της διαβάσει κανεὶς τὴν ἐλπίδα, ἀλλὰ καὶ τὸ μῖσος.

Γλήγορα διαβάσει καὶ, οἰχθόντας μιὰ δυνατὴ φωνή, τρέχει στὴν κούνια, ἀφοῦ δίνει καὶ στὴν ἄλλη τὸ τηλεγράφημα.

—Μικρούλα μου, ἔχει ἀκόμα τὸν πατέρα σου. Ὁ μπαμπὰς σου σόθηκε.

Ἡ Μαριάννα διαβάσει, χαρούμενη καὶ κείνη φωνάζει :

—Καλὰ τόλγα πὼς κ' οἱ δύο θὰ σόθηκαν.

Ἐπειτα πηγαίνει μπρὸς στὴ Μαντόνα, γονατίζει.

καὶ προσεύχεται. Ἡ Ἰωάννα πληθαίνει κοντά της λίγο ντροπιασμένη. Κι ὅταν σηκώνονται ἀγκολιάζονται, μιὰ λέξη ξεφεύγει κι ἀπ' τῶν δυὸ τὸ στόμα:
—Παρντόν !

Σόφια

GRAZIELLA

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ ΠΛΕΕΙ ΚΑΙ ΠΑΕΙ

Τὸ φεγγαράκι πλεεὶ καὶ πάει. καὶ ἡ νύχτα ἔτσι γλυκεῖα ναι
Τῇ μικρῇ βάρκα στὸ γαλὸ τὰ δυὸ κοινὰ της πάει.
Πιεῖται ὁ νῦς στὴν ἁμορφη νὰ βγῇ τὸ χέρι ἀπλώνει...
Οἱ ἐρωτευμένοι κἀθονται στὸ περιγιάλι μόνοι.

Γλυκεῖα μου ἀγάπη, λέει ὁ νῦς, ἡ τόση καλοσύνη
Πόθε ἐρχεται ;... καὶ ἓνα φίλι καθὼς τοῦ δίνει ἐκείνη
Κι' ἐνῶ γλυκὰ κοιτάζονται καὶ εἶν' ἔτσι ξεχασμένοι
Τὴν ὥρα δὲν ἀκούνε πού μεσάνυχτα σημαίνει.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ

TOY ALFRED DE VIGNY

Στὴ Βρέστη, σὲς γαλιέρες, ἔτοιμοι καὶ οἱ τρεῖς ν'
ἀποφυλακιστοῦν, ὀρκίζονται ἀμοιβαῖα νὰ μὴ διαπρά-
ξουν πιά κανένα ἔγκλημα.

Ἐνῶ ζητοῦσαν ἐργασία, τοὺς ἔδιωχναν ἀπὸ ὅλες
τὶς γωνιές καὶ μαζεύνοντοσαν νανάφουν κἀρβουνα καὶ
νὰ πεθάνουν ἀπὸ ἀσφυξία.

—Δὲν ἔχουμε πιά Χριστιανικὴ πίστη, ἀγαποῦμε
τοὺς ἀδερφοὺς μας γιὰτὶ μᾶς τὸ λέει ἡ καρδιά· ποτὲ
δὲ σκοτώσαμε.

—Ἐγὼ ἔκανα ψεύτικα νομίσματα.

—Ἐγὼ ἔκανα ψεύτικα γραμμάτια.

—Ἐγὼ βοήθησα στὴν ἀπαγωγή μιᾶς κόρης.

—Πάμε νὰ βροῦμε δουλειά.

Κάθε ἀστὸς τοὺς λέει :

—Ποιοὶ εἴσαστε :

—Δὲν εἴμαστε αἱματοβαμμένοι κακοῦργοι, θέλουμε
νὰ ζήσουμε εἰρηνικά μὲ τὴν κοινωνία, ποτὲ δὲ χτυπή-
σαμε οὔτε ἄντρα, οὔτε γυναῖκα.

—Ποιοὶ εἴσαστε :

—Δὲν εἴμαστε ἔχτροι σας. Προσβάλαμε τὴν κοινο-
νία στοὺς νόμους της, ἀλλὰ ποτὲ δὲ γίναμε αἰτία νὰ
πεθάνει πολίτης. Πληρώσαμε τὰ ἔθιμα καὶ τοὺς νό-
μους, ὅχι ὅμως αὐτοὺς ποὺ ζοῦν.

—Ξένοι, πᾶς ζητοῦμε ποιοὶ εἴσαστε καὶ μᾶς ἀπαν-
τᾶτε μὲ τὸ ὅτι δὲν εἴσαστε.

—Ἐμῖςστε λευτερωμένοι καταδίκαιοι.

—Τροσβηγῆτε καὶ πεθάνετε ἀπὸ τὴν πείνα.

—Ἄς πεθάνουμε λοιπόν, ὅς ἂν ἀνάρουμε τὰ κάρ-
βουνα.

Δ. Φ. Γ.

Στὴν Ἀθήνα ἡ λεφτεριά εἶναι ἀκόμη σκληρά,
ἐμῶς τις ἀντιόδες, κι ὅταν ἔξαρνα τὶς ἀποινάζει
ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ σῆμα της, εἶναι γιὰ νὰ τὶς βάλ-
ῃ ἐσένη. Δὲ διαφεντέβει τὰ δικαίωματα τοῦ κα-
θενός, τὴ λεφτεριή γνώμη, τὴ λεφτεριή πρόξη· σιουμ-
πώνει σόματα καὶ κόβει χερίδια, γιὰ νὰ γούργεται μό-
νο ἓνα στόμα, γιὰ νὰ κωδεργᾷ, μόνο ἓνα χέρι, γιὰ
νὰ βασίλλῃ σὲ ὅλους μιὰ λεφτεριά πονάρα, ἡ μιὰ
σκληριά, ὅπως καὶ στὴν Πόλη.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΙΑΝΟΣ ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

Ἀγαπητὲ «Νοῦμα»,

Γιὰ κείνους ποὺ ἀμφιβάλλουνε ἀκόμη γιὰ τὴν πιστότητα
τῆς καθαρευουσϊανικῆς μετάφρασης τοῦ Δὸν Κιχώτη, θὰ
χρησίμευε μιὰ παραβολὴ τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ Χρυσόστομου:
ποὺ δημοσίεφες στὰ δυὸ περασμένα φύλλα σου, μὲ τὸ πα-
ρακάτω, ποὺ μπορεῖ νὰ χρησιμεύει καὶ γιὰ ἐπὶδεῖγμα καὶ
παράδειγμα καθαρευουσϊανικῆς ποιήσεως.

Ἄν δὲ λυτῶσαι τὸν τόπο ποὺ θὰ πύκσει δημοσίεψέ το.

Μὲ ἐπὶλόγη

N. X.

Εὐδαίμων εἰς τὸν ταπεινὸν
ἀγροτικὸν τοῦ οἴκον
ὁ ἐν γαλήνῃ ἐξωινῶν,
Κ' ἐπὶ γελῶντα οὐρανὸν
εἰς τὴν ἐσπέραν ἦκων.

Μὴ ἔχων πόδας ἐν τῇ γῇ.
Ἰχθυεὶ τὴν σοφίαν
Τὸ ἔργον, ἡδονὴς πηγὴ.
Ἀένναον τὸν χορηγεῖ
Τρυφήν καὶ ἀσκολίαν

Τὰ δάση μᾶλλον εὐθαλῇ
παρίστανται ἐκ τούτου·
Τὰ πτηνὰ μᾶλλον εὐμελῇ
Ἀπολαμβάνει ἐντελή
Τῆς φύσεως τὸν πλοῦτον.

Τοιαύτην ἔχαρον ζοῖην
Μὲ φιλοσόφου ἤηλον·
Κ' ἔχων τῆς τύχης τὴν πνοήν,
εἰς τῶν καλῶν τὴν συρροήν
ἔλαβον καὶ ἓνα φίλον.

Μὲ φλέγει ἔρως δυστυχής.
Καὶ πλέον δὲν εὐρίσχω
Τὴν ἡσυχίαν τῆς ψυχῆς
Ἦμην τοσούτον εὐτυχής !
Ἠράσθην ἀποθηνήσχω.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ",

Ἡ προῦθεσία γιὰ τὸ Β' ΠΟΙΗΤΙΚΟ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ· τῶν παιδικῶν τραγουδιῶν
τελιώνει σήμερα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲ μᾶς σταλ-
θήκανε ἀρκετὰ τραγουδία καὶ ἀπ' ὅσα μᾶς
σταλθήκανε, λίγα εἶναι τὰ πιτυχημένα, ἡ ἑπι-
τροπὴ ἀναγκάζεται νὰ μακρύνει λίγο τὴν προ-
ῦθεσία, ἵσαμε τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου Μάρτη.
Θυμίζουμε πὼς ὁ Β' Διαγωνισμὸς μας εἶναι
γιὰ ΤΡΙΑΝΤΑ τραγουδία καὶ τὸ βραβεῖο εἶναι
ΕΙΚΟΣΙ δραχμὲς γιὰ τὸ καλὲν. Ὅσα βρα-
βευτοῦνε, μαζὶ μὲ τὰ 19 ποὺ βραβευτήκανε
στὸν πρῶτο διαγωνισμὸ μας, θὰ ἐκδοθοῦν ἀπὸ
τὴν Ἑταιρίαν «Τύπος» σὲ καλλιτεχνικὴ ἔκδοσι.